

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

PALERMO - a Buenos Aires-i városligetben - Parádé, fellépés, a bevándorlók hatalmas ünnepe!

A korai tavasz kellemesen öntötte rá Buenos Aires városára a legkedvesebb napsütését, a rügyező virágillatokkal teli szellőjét is. Itt-ott puha felhők vonultak át a tágas palermói park fölött. A Planetárium teste pedig hivatagon gömbölyödött a reggeli égbolt alatt, mintha egy nagy ásítás után felébredve minket fogadna...

Vasárnap reggel van. A fű még nedvesen nyikken-csúszik lépteink alatt. Hűvos van. Gyülekező! A hagyományos **bevándorlók ünnepét** tartja a városkormányzat. Tiszteletadó rendezvény, szép, kultúrát elismerő, meghatározó, s a sok nemzet sajátossága-színe, mint a tavaszi mezei virágcsokor, úgy élénklik a hatalmas városliget térségén. Mi, magyarok, a szolid, izléses viseleteinkben csoportosulunk a rendezők irányítása szerint. Széjjelnézünk: határozottan jól mutatunk. Kis jellegzetes zajcsockával ki-be göngyölődik a zászlónk a rúd magasában, a piros pántlikáinkat lebegteti a huncuton játszadozó szellő, megrezennek a kis bokréták a férfiak kalapjain, és amott felemelkedik egy ráncos szoknya alja is, míg látszik alatta a habféhér csipkeszegélyű alsópendej. A díszmagyarba öltözött asszonyok csillognak a gyöngytől, és selyemszoknyáik visszaverik az ébredő napsugarak nyilait. Körülöttünk falombok táncolnak. Festői, pompás!

Ámde... Ismét a tavalyi Bicentenario-i felvonulás, vagy a 2009-es fátylászmenet jut eszembe: **meglepően kevesen vagyunk!** Miközben a többi csoportok-kolóniák százával gyűjtötték a büszke képviselőket, mi, magyarok összesen 36-an vettünk részt. Pontosán ezért érdemesnek tartom a nevek felsorolását:

- A **Regös** együttesből (a Kolomp felnőttegyüttes beleértve) 16-an: *Benkő Sanyi, Benkőné Carolina, Bonapartian Edi, Jeszenszky-Böhm Zsuzsi, Kerekes Miki, Kovács Zita, Lajtaváry András, Lencz Karcsi, Lovrics Alexandra, Mihályfy Kinga, Proasi Pisti, Tóth Florencia, Ughy Viktor, Zienkiewicz Oyarzábal Anastasia és Xiomi, Zólyomi Kati.*

- Az **Óleander** asszonycsoportból 5-en: *Botka Bözsi, Kerekes Ági, May Elida, Porthné Irén, Thury Bálint*

barátjuk változatlanul hűséges társaságában.

- Lelkes **kisérőink** (az együttes tagjai, azok szülei vagy házastársai) 14-en: *Bonapartian Juan és Trixi, Graul Móni, Balthazár Márta (Kolomp) és férje Pancho, Barkáts Gabi (Kolomp) és kisfia Pistike, Lencz Éva (Kolomp) és anyukája, Noll Pomothy Bea (Benkőné Caro anyukája, Uruguayból), Tóth János (Kolomp) és neje, Kerekes Gyuri és Ughyné Paola.*

- Az **AMISZ** részéről: *Paál Magdi.*

- Más magyar intézményből: egy „civil-t” láttam: *Szajkó Editet* (de nem képviselt). Ha véletlenül ott lett volna több magyar is, nem tudunk róluk, mert hát nem közeledtek hozzánk.

- Cserkészcsoportok: *nem voltak* (feltételezhetően nem is tudtak az eseményről...)

- Magyar stand: *nem volt.*

*

A Planetárium mellé felállított színpadon egymás után adták elő számaikat a táncsoportok, hajszálnyi pontossággal. Minden együttes szigorú 5 percet kapott, és a magyar öt perc zseniális kis kalotaszegi (Erdély) jelenet volt! Míg táncoltunk, büszkén feszítettek mellettünk zászlós sorfalban a rimóci (Palóc) és székelyviseletes (Erdély) együttes tagok. Szép, egységes, vidám, élettéljes képet mutattunk!

De lehettünk volna mi is több százan... Kérdem: hány magyar és magyarbarát fogyasztotta el a május elsejei *asadót*? Hány magyar és magyarbarát szokott menni a cserkészbálra? Karácsonyi vásárra? Többszáz! Ha a magyarságot kell képviselni, parádézni, bemutatni, akkor, *ha nem menne a néptáncegyüttes*, mennének 5-en? Vagy talán nem is mennének? Lustaság, nemtörődömség? Vagy csupán helytelen szervezés, vagy hiányos, gyenge toborzójellegű híresztelés játszik sajátmagunk ellen?

Teljes mértékben bízom abban, hogy jövőre ilyenkor, boldogan fogom megírni a 2012-es palermói bevándorlók ünnepén megjelent magyarok krónikáját! Már nem fogok névlistát közölni, mert felsorolhatatlan lesz! Csak az lesz, hogy: a magyar kolónia egésze részt vett a hagyományos eseményen...!

Emberek! Én nagyon élveztem az idei szép rendezvényt, kollégáim is, kísérőink is. Százával választottuk meg az idegenek kedves kérdéseit, százszor is beálltunk, hogy lefényképezzenek, gyönyörűen léptünk fel az óriási színpadon, és biztos vagyok abban is, hogy akik láttak minket azt gondolhatták: de szép ez a kicsinyke magyar társaság! Árvának néz ki, de biztos nem az...

Zólyomi Kati

Havi „HUFImondat”:

„A szülőföld szárai örök összekötők a tájjal és a földdel, amiből az ember lett, és amivé lesz, és nem szakadhatnak el soha.”
(Fekete István)

Olvasunk... és gondolkozunk:

„Otthonatarozás-lélektakarítás”

Forr a világ bús tengere...! Átalakul, értékeit veszi el, de szerencsére ezáltal azért sok-sok emberben felébred a felelőtlenségben elálmósodott tudat is, sokan próbálják leállítani a rontó hatásokat, vagyis felhívni planétánk lakói figyelmét a legszörnyűbb károk következményeire. Nem azt a világot éljük, amelyet valaha elképzeltünk gyermekeink, utódaink számára! Átigazodunk (hiszen mást nem tehetünk) az elképesztő bizonytalanságra, elviseljük elszegényedésünket, csodálkozunk, rettegve „tiszteljük” az új viharokat, földrengéseket, a tűzhányók haragját, a jégesők erejét, s minden egyes nap várjuk szeretteink épségben való hazajövetelét. Persze nincs az a körülmény, amelyet ember előbb-utóbb ne szokna meg.

Ettől függetlenül, az élet bizonyos részei mégis túlélnek! Mert párhuzamos utcákat tartanak rendben, tisztán. A magyar életünk e parallel világhoz tartozik, ott növeszt gyökereket, ahol álom és valóság nem kell megküzdjenek egymással.

*

A Hungária Egyesületünk épülete még mindig óvóhely! Végvár. Csodálatos módon, feldönthetetlen sakkfigurák vagyunk régi falai között. Már küszöbét átlépve letesszük a fegyvert, hiszen odabenn már nincs rá szükség. Otthon vagyunk!

A családi otthonokat gondos anyák-feleségek-nagyanyák naponta takarítják, tollseprűznek, helyre teszik a földön heverő holmikat, függőnyt mosnak, ápolják-babusgatják a szeretett tárgyakat, és így megóvják őket az idő múlásának koptató hatásától.

A közösségünk otthonát is megilleti ilyen gondozás. Az idén, miközben rohan felénk az évvége, a Karácsony, feltűnő nagytakarítás van! Felfrissítő áthelyezések, festés, vakolás, átépítés zavarja meg pillanatnyilag a megszokott közlekedést. Akárcsak otthon tesszük, a Hungáriát is „nagytakarítjuk”.

Ez különböző érzéseket ébreszt fel bennem. Ugye tudjuk, hogy amikor tisztítunk vagy rendet rakunk, bennünk is megmozdul valami. Belső takarítást is jelképez. Jómagam csak rendbetett környezetben működöm jól. Nem ülök le írni, ha íróasztalomon zűrzavar van! Nem kezdem el a napot, ha nem ágyaztam be, nem uzsonnázom, ha nem mosogattam el az ebéd tányérjait. Most viszont az a kérdésem, hogy vajon milyen hozzáállást vált majd ki a magyarokban a kiszépiített, tiszta egyesület látta? Mennyire fogja a „nagycsalád” megbecsülni e rendet? Az újat? Meggyőződéssel ismétlem: a külső takarítás belső tisztálkodást is jelent! Utána a lélek üdőbb, a kedv is más kéne legyen. Majd nevelően, példaadóan vigyázzunk Hungáriánkra, akár saját házainkra, lakásainkra!

A 2011-es cserkészbálon lesz látható a felújítás első szakaszának eredménye. Természetesen nem fogja visszatükrözni parányi százalékát sem az előzetes gyűlések, megfontolások, döntések s a sok munka képét, azt az örömet sem, amelyet az egyesület új vezetői, a bál szervezői éreznek. Lesz, aki megkritizálja, lesz, aki megdicséri, lesz akit nem is érdekl. Akkor is remek! Minden szempontból megtiszteltető, és megdicsőítő!

Most tényleg tudatlanul szólok hozzá: manapság hány magyar közösségnek a székházában van bálterem? Szép színpad? Óriási étterem? Hatalmas cserkészház? Sok ezer kötetes könyvtár? Teniszpálya? Játsszótér? Csak a Hungáriánknál!

Tiszteljük! Szeressük! Vigyázzunk rá! Használjuk! Élvezzük! Mutassuk!

Zólyomi Kati

Lelki
Sarkocská

Tavas, tavasz,
zsenge tavasz,
ki fűvet-fát megújítasz,
erdőt-mezőt beborítasz,
csak engemet szomorítasz.
(népdal)

Cserkészbál
2011

november 12.-én, 20.30 órakor
a Hungária felújított Nagytermében

Belépőjegyek nov.6-ig
Helyfoglalás nélkül \$ 100.-
Vacsorajegy \$ 220.-
Ifjúságjegy \$ 65.-

Furlong-Fox (Sebess Zsuzsi)
C.Pellegrini 1023 Piso 12, CABA
Tel.: 4108-3220 / 4108-3221
Hungária Egyesület (Omar)
Pje. Juncal 4250 Olivos - Tel.:4799-8437

4790-0522 (Balthazár Márta)
balbuenosaires@yahoo.com.ar

DÉL-AMERIKAI MAGYAR NÉPTÁNCMOZGALOM

Argentínai és uruguayi magyar néptáncos követek São Paulóban 1. rész

Felmérhetetlenül szükséges a lelket feltöltő élmény ahhoz, hogy aki a közért dolgozik ne veszítse el lendületét, ne kanyarodjon el a céljától, és legfőbbképp azért, hogy ne érezze magát oly sokszor annyira egyedül! Néha nem is kell hozzá sok idő, hanem csupán egy megosztott tartalmas pillanat, de olyan, amely azért eltér a rutintól. Az a momentum, amikor sietés nélkül adhatod át magad életed szenvedélyének: péntektől-hétfőig.

Lényegében két egész napról, szombat-vasárnapról mesélek. Október 1-2. Ennyi. És új ember lett belőlünk!

*

A nyolcvanas évek izgalmasan teltek São Paulo városában magyarjainál. Megalakult egy újabb magyar néptáncegyüttes, a híres **Zrínyi együttes**. Páratlan nívót értek el az első évek során, sőt akkoriban ők voltak a többi együttes példaképe. Új módszerrel dolgoztak, és előtörték Dél-Amerikát az erdélyi táncok még itt nem nagyon ismert hangulatával.

A fejlődő dél-amerikai néptáncmozgalom keretében villantak fel a **Bálint** lányok meg **Gyuricza Gábor** nevei, mint az új irány szakképviselői. Harminc év telt el. A rendhagyó változások három évtizede. Az alapító néptáncosokból csak **Borbély Sanyi** maradt meg, s jelenleg ő a Zrínyik vezetője is. Az élet sodrása, a nem egyszer kegyetlen szelek szétfújták a csoport tagjait. Angliában, Dél-Braziliában, Kanadában, Magyarországon élnek többen. Ámde mivel a véletlen mégsem az, a Zrínyi 30. évfordulói találkozóján összefutottak jó néhányan belőlük is. Végtelenül boldog tanúja lehettem!

A Buenos Aires-i **Regös együttest** négyen képviseltük: **Bonapartian Edi** (az együttes vezetője), **Kerekes Miki**, **Lovrics Alexandra** és jómagam. Elvárással repültünk át, leírhatatlanul feltöltve érkezünk vissza. Sokkal többet kaptunk, mint amennyit akárki elvárhat. A legérdekesebb az volt, hogy sokat adhattunk, anélkül, hogy ez előre megbeszélte szándékunk lett volna.

Nagy magyar találkozó volt ez! Kivétel nélkül, minden egyes arc meghatódást és átszellemülést sugárzott. A hangulat izgatott, de végig békés volt, keveredtek a korosztályok, a tapasztaltaké az újoncok lámpalázával vegyült, de olyan természetesen, hogy mindenki, teljes értelemben mindenki kivehette a részét!

Feltűnő pontossággal indult mind a két gépünk, úgy oda mint visszafelé. Pedig a konfliktusokkal teli argentin légitársaságunkkal utaztunk. Mindkét szakasz kellemes volt, s a rövid 3 óra repülés alatt valamennyire feldolgoztuk magunkban a lelkünk izgalmas tartalmát. Már az a tudat, hogy a fellegek fölött szárnyalunk, hozzásegített a személyes gondolatmenetek kifejtéséhez. A gép mormogása, a végtelen ég látta könnyen áthelyezheti az embert az érzékeny lebegés területére. Szinte végig láttam az alattunk elterülő tágaságot. A szántóföldek kockás színét, az országutak raplis térrajzát, az erdők pompáját, a folyók kacskaringós alakját... Mikor már São Paulo szürke s óriási térképe bukkant fel alattunk, eszembe jutott utolsó látogatásom. Isten! 88-ban volt! Irigymatlatlanul régen, s mégis képes voltam érezni az akkori meleg ölelések szeretetét és vártam, mennyire vártam a viszontlátkozást! Dobogott a szívem. Elmosolyodtam, és minden másodpercét élveztem a leszállásnak.

34 fokok dunszt fogadott minket, borús ég, s a brazilok jellegzetes és tarka-zajos hangulata. A reptér nyüzsgése ellenére azonnal ránktalált **Puskás Gyula** kedves barátunk. Megtörtént az első szoros ölelkezés. Nem kellett szavak ahhoz, hogy ez a pillanat magasztos legyen!

Megpihentünk már ebben az első ölelésben is.

Önfeledten, ahogy ez rá jellemző, Gyula kijelentette, hogy ő megy a motorja hátán, mi pedig nyomában egy bérautóval jutunk el a megszabott címre, vagyis az ő házáig. Rendben! Visszamosolyogtunk rá. Még egy buenosi lakó sem tudja elképzelni, milyen egy valódi torlódás! Autó-autó hátán, emberlépte sebességgel vonszolták magukat a négykerekű testek. Iszonyatos autópálya-hálózat, dimbes-dombos, furfangos utcarengeteg! Soha az életben nem tudnánk mi ott kiigazodni. De a taxifőrr sem igen remekelt e téren, a GPS nem vált nagyobb segítségére. Mobil telefonálásoknak köszönhetően egy jó óra gurulás után azért végre rátaláltunk Gyula címére is, egy olyan

couleur locale-os negyedben, ahol 50 méterenként változtak a szeszélyesen kanyargós utcácskák nevei.

Sötétedett. Meleg volt... Edi és Miki lepakolták cuccaikat, és engem a három vidám legény a sorsomra hagyott a nemigen tájékozódott taxifőrr kezében. Istenem, gondoltam ismét magamban, mi lesz velem? Vigyorogva elbúcsúztak tőlem, és soha eddig ilyen árván, együtt a kis alacsony sofőrkevel nekivágtunk a São Paulo-i nagyvilágnak! Az volt a benyomásom, hogy egy gyanús, sötétszürke, a végletekig idegen, furcsa világban keresztül próbálom meglegelni azt, amiről nem is tudom pontosan hol van: vagyis a **Cardoso Luciana** (Zrínyi táncos) házáat, akihez a fogadó rendezők elhelyezték engem. Akkuratusan kiszámítva, másfél óra kocsiútas után sikerült megtalálnunk ezt a címet is. Micsoda távolságok! A São Paulo-i magyarok nagyon messze laktak egymástól. Egy óra arra, másfél óra erre... Az volt az érzésem, hogy a város éhesen kitárt szájával elnyel engem! Gyámoltalanságot éreztem.

Cardosoék viszont a világ legkedvesebb családjá, amelyet valaha megismertem. Azonnal otthon éreztem magam! A nappaliban három lány Zrínyis logós emlékpólókat díszített. Az egyik **Lovrics Alexandra**, itteni táncoskollégám volt, aki nem velünk, hanem másik géppel repült át már korán reggel. Hozzájuk csatlakoztam. Megnyugodtam. Nem sokáig, hiszen autóba ültünk és mentünk a repterre (másfél óra) az Uruguayból érkező **Brum Alejandra**ért.

Ott a gépe kétórás késéséről értesültünk. Persze megvártuk, és „hazavittük” őt is Cardosoékhoz. Ezek után fogja fel a kedves olvasóm, hogy a pénteki napom egy megállás nélküli utazás volt: összegezve kb. 12 órát tartott!

Megtudtam, hogy pazar esti program is lesz: a hagyományos brazíliai farsangi szokások egyik legfontosabb előzetes eseményére megyünk, a **Scola do samba paulista** székhelyére, ahol döntő parádévetélkedő után kiválasztják azt a társulatot, amely majd a nyáron képviseli a várost a nagy Rió-i karnevalon. Beléptünk az óriási, kopott, istálló jellegű stadionba. Ahhhhhh! Hangulat! Szín! Hangzavar! Vidámság! Eksztázis! Folklor! Felülmúlhatatlan élmény kezdődött! Annak ellenére, hogy az embertömeg sodort magával minket, mégsem éreztünk bizonytalanságot. Önfeledt és megnyugtatóan családias volt a légkör. Harsogva szóltak a dobok, énekeltek a fellépők, s ezrivel magaslottak ki a fejek fölött a különböző társulatok luftballonos csokrai. Táncolt mindenki! Ahogy teltek az órák, észrevehettem, hogy a világ szinte összes embertípusa ott gyülekezett, parádézott mellettem. Fantasztikus volt! A ruhák, a kalapok, díszek, a furcsa jelmezeket öltözött társaság valahogyan a világ teremtmését juttatta eszembe. Együtt a világ káoszát is! A cementpadló ragacsos volt talpaink alatt, és mire véget ért az est, mi is ragadtunk, s a ránktapadt **papel picado**-val igen jópofán, odaillően nézhettünk ki. Mire ágyba jutottam, még tombolt fülemben a **samba** rituális üteme... Elaludtam.

Délelőttre már kint ácsorogtunk a két Alexandrával, mindhárman a reggeli kávéval kezünkben, a palántás hátsó verandán. Érdekes, gondmegosztó, egymást megértő néptáncos beszélgetésünk eltartott egészen az ebédig. **Vera mama** (Luciana anyukája) kimondhatatlan kedvességével ügyködött körülöttünk. Nagyon meg-

szerttem az órák elteltével. Örökbe fogadtam! Mosolya még élénken él bennem.

*

Délután 5-re vittek be minket az évfordulói előadás színhelyére. A gálaest szerény, egyszerű igényekkel rendelkező, intim ünnepre változott, Édes, közvetlen, vidám - de sorsrajzoló. A São Paulo-i litván közösség kultúrházában zajlott le életem egyik legkedvesebb műsora! Ölelések, könnyek, nevetés, kapkodó de mély beszélgetések... Egyik öröm követte a másikat. Alighogy beléptem a mellék-parkolóhelység kapuján, megláttam **Bálint Irént**, drága **Incikémet**, 23 év után!

Egymás nyakába borultunk! Sirtunk-nevettünk, szorosan öleltük egymást, szólanul. A mostaniak, a legfiatalabb táncosok biztos nem értették a helyzetet, bár sejtem átérezhették érzékenységét! Alig tudtam végigölelni a sok kedves táncosbarátot, annyira dobogott a szívem. Annyira tágnak éreztem testemet, hogy beöltözéskor azt hittem nem is fog rámférni a mellesem!

Bálint Inci, Gyuricza Gábor, Zólyomi Kati

*

A műsor számai egymásba folytak lelkesedésben, színben s hangulatban. Volt régi Zrínyis képvetítés, megható beszédek, a legszebb átszellemülés! Dél-Amerika négy együttese osztotta meg a színpadot: a rendező Zrínyisek és a testvér Pántlikások teljes létszámmal, mi Regösök négyen, az Uruguayi Tündérművészeti Társulat képviselő Alejandrával.

A két erdélyi számunkat beosztották: először kalotaszegi s majd később palatkai (Mezőség) jelenetet adtunk elő. Ez utóbbihoz beállt velünk a Pántlika vezetője, **Marques Pedro** is. Tombolt a nézőközönség! Mindenki felfogta jelenlétünk jelképségét! Hiszen ott kellett legyünk a magyar néptáncmozgalmunk e fontos napján. Műsorzáróként már az összes táncos egy frappáns, rövid rábaközi dússal foglalta el a színpadot.

Edi és Alejandra, a Regösök és Tündérművészek nevében emlékjándékot adtak át a szervezőknek. Átérett, szép szavak hangzottak el.

Mire elhalkult a tapsvihár, megtörtént a ruhakönnnyítés s már szólt újból a népzene. Táncházt! Még lázasabb folytatás... Azonnal előkerültek a hangszeresek is. Akárcsak minálunk a **Mákos**, ott São Paulóban is megalakult a népi zenekar!

Összejátszanak a hegedűsök: Marques Pedro (Pántlika) és Bonapartian Edi (Regös)

*

Az új nap hajnala már a Magyar Házban talált ránk. Ott kezdődött el a néptáncszervezők bensőséges, igazi találkozója. Nem szerettük volna abbahagyni, de mégis, hajnali pörköltfogyasztás után s már nappalodáskor, muszáj volt azért megpihenni. Közben Lovrics Alexet kivitték a repterre, mert munka miatt már haza kellett utazzon.

Vasárnapra egy tavaszi illatokkal táncoló záporosó szakadt a nagy várostömbre. Délután két órára alapvető randevút beszélgettünk meg néhányan, ismét a Magyar Ház melegében. Tudván, hogy ez egyből búcsú is, a hangulatunk végig a könnyek peremén mozgott. Már nem voltunk olyan zajosak sem, mint eddig, kerestük egymás tekintetét, simogattuk egymás kezét-vállát, néha a szavak sem kelletek.

Ebédeltünk, ittunk egészségünkre, szakmánkra, barátságunkra, s még eltáncoltunk a szép Erdélyi Terem parkettáján egy utolsó táncot. Nem véletlenül: az erdélyi Kalotaszeg és Szék rendjei hangulatából merítettünk.

ifj. Piller Gida, Bonapartian Edi, Zólyomi Kati, Jankovics Dani

Már nem fényképeztem, mert én is az utolsó táncot jártam, csendben... (ZK)

(A befejező rész a következő számban)

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLET

Jövőre lesz százéves a Magyar Cserkészszövetség

Magyarország is tartott világtalálkozót 1933-ban

A világon 38 millióan vallják magukat cserkésznek. Magyarország egyik legrégebbi civilszervezetének taglétszáma ma nyolcezer. Ők azok, akik jövőre a mozgalom alapításának 100. évfordulójára készülnek.

Nevük 40 évig összeforrt a hazafiassággal, a vallásos erkölccsel és a segítség szándékával. 40 évet a Magyar Természetbarát Szövetség tagjaiként éltek túl, sosem beszélhettek egykori cserkészesküjükről, de tudták egymásról, hogy ők a mozgalomban testvérek. 20 éve ismét legálisan működhetnek. (Szerk.megj.: A „tilalom évtizedei” alatt azonban aktívan tartotta és átmentette a szellemet a ma is lankadatlan lendülettel működő Külföldi Magyar Cserkészszövetség!)

A világ egyik legnagyobb ifjúsági mozgalma lényegéről az Egerben élő **dr. Csank István** mesélt. (Fotó) (*)

- Hogyan épült be a két világháború közötti időszakban a cserkészmozgalom a magyar iskolarendszerbe?

- A XX. század elején az alapfokú oktatást a 4 elemi jelentette, ezt követte a középiskola. Dr. Klebelsberg Kuno kezdeményezésére a Horthy-korszakban a két iskolarendszer közé iktatták be a négyéves polgári iskolát. A polgári iskolák nevelésében az alapvető hangsúly a gyakorlati életre helyeződött, az emberismeretre, a hazaszeretetre, az emberekkel való bánásmódra. A polgári iskolák nevelőmunkája már előkészítette a talajt a cserkészmozgalom kibontakozásához.

- Itt került kapcsolatba a cserkészmozgalommal?

- Harmadikos elemista koromban lettem elkötelezett híve a cserkészvilágnak. Akkori tanítóm, Szentgyörgyi Gyula a cserkészek parancsnoka volt. Kiváló nevelőként a cserkészélet lényegét ekkor még sok-sok mesével és játékkal hozta közelebb. S volt még egy számunkra nagyon vonzó dolog, ez pedig a táborozás. A táborokban a szülők távollétében kemény, de az életben nagyon is használható tudást kaptunk. Magunk varrtuk a ruháinkat, ha elszakadt, mosogattunk, egyszóval önállóságra neveltek minket.

- Csupán a táborok hangulata és osztályfőnökének személyisége játszott szerepet abban, hogy elkötelezett cserkész lett?

- Két meghatározó élményem volt. Az első táborozásom 1933-ban, amelynek helyszíne a mónosbéli Hármasház volt, s ugyanebben az évben a dzsembori, vagyis a cserkész világtalálkozó. Ott láttam először palesztin, hindu, arab és néger embereket, s ott tanultam meg, hogy a cserkészeskü szövegéhez híven minden cserkész testvér, legyen bármi-

lyen is a borszíne. Nyolcéves gyerekként a négereket meglehetősen csúnyának láttuk, ám testvéreként nyújtottuk nekik a bal kezünket - minden cserkész a szív felőli oldalon lévő kezét nyújtja. Később a fogságban persze arra is rájöttem, a négernek nagyon jó szándékú, segítőkész emberek.

- Hamarosan kitört a világháború...

- Addigra azonban a vérembe és az agyamba ivódott a tízparancsolat és a cserkészelv 10 törvénye. E kettő segített abban, hogy egyenes gerinccel tudjam élni az életet, bármilyen nehézségek is következnek a politikai döntések és a háború okán.

- Később amerikai fogságba került, aztán mire hazaért, már megszűnt a cserkészmozgalom...

- Hazaérkezésem után egyetlen dologgal törődtem: be kellett pótolnom az iskolai oktatásból kimaradt 3 évet. Éjjelnappal tanultam. Aztán, már a Rákosi-időszakban, érkezett egy 3-soros rendelet, amely feloszlatta a mozgalmat. A cserkészmozgalom alapja az ökumenikus vallás-erkölcsi alapokon nyugvó ifjúságnevelés. Az úttörőmozgalom ugyanezt célozta materialista alapokon. Mindkettő a gyermekek életét akarta megtölteni tartalmas tevékenységgel, csak a világnézeti alapok változtak meg.

- Mi történt a rendelet után a magyar cserkészekkel?

- Beépültünk a Magyar Természetbarát Szövetségbe. Ez volt az a hely, ahol 40 éven keresztül tudtunk találkozni. Sosem beszélünk arról, hogy minket köt a cserkészeskü, nehogy bajba keverjük a szövetséget. De mindig tettünk apró célzásokat, adtunk jeleket, hogy tudjunk egymásról. Egyébként, aki cserkész, az az életéhez olyan tisztá szívvvel, egyenes gerinccel, a segítség szándékával áll hozzá, hogy szavak nélkül is felismerjük a másikat.

- Ma is tevékenyen részt vesz a cserkészmozgalomban. Miért?

- A cserkészélet egyik elve a segítségadás, az aktív közéleti szereplés. Eljárók táborokba, szívesen tartok előadást, szerek az ifjúsággal foglalkozni. Sportolok, kijárok a természetbe, vagyis úgy élek, hogy igyekszem neveltetésemhez hű maradni.

- Lányok is lehetnek cserkészek. Jó döntés volt?

- Fegyelmélettel, a feladatokat ők is katonásan hajtják végre. Az állóképességükkel sincs semmi baj, egy kicsi hibájuk van: a titoktartás nem erényük.

- Miben mások a mai fiatalok az Ön korosztályánál?

- Semmiben, csak a világ lett torzabb körülöttük. A mai fiatalok sem kezelhetők nehezebben, mint mi, ők is vágnak az értelmes elfoglaltságra, csak közben a világ változott hatalmasat. Hiszem, a mai fiatalok viselkedésén a világ értékrendje, illetve annak hiánya tükröződik vissza. Bennük van a jóság,

de hogyan legyenek az iskolában jók, ha ezért kiközösítik őket? Ebben segítette a mi korosztályunkat a vallás-erkölcsi alapokon nyugvó nevelés és világtalálkozó.

- Beszédes jelképrendszerük a mai napig megmaradt.

- A cserkészegyenruha nadrágból, övből, ingből, nyakkendőből és kalapból áll. A magyar cserkészek nyakkendője zöld színű, ingükön a háromszögű Hungária-jelvény jelzi magyarságukat. Ránézésre pontosan leolvasható egy cserkészlől minden, a másik számára fontos információ. Az ing vagy kabát jobb oldali ujján a cserkészcsoport száma, a bal oldalin a rangjelzés látható. A nyakkendő színe változik, sárga szegélyű zöldet a tisztek viselnek, zöldet a 12-18 év közötti fiatal cserkészek, 18 év fölött szürke nyakkendő jár, 50 év fölött barna. Régebben az ingzseb fölött viseltek évgyűrűvet, ma már ez nem kötelező, a világ cserkészszövetségének jelképe viszont igen.

- Mi a cserkészélet lényege?

- A cserkészélet egy önkéntes, vallásos, politikamentes ifjúságnevelő mozgalom, amely nyitott mindenki számára származástól, nemtől, társadalmi és vagyoni helyzetétől, valamint felekezettől függetlenül. Célját, alapelveit és nevelési módszereit alapítója, **Lord Baden-Powell of Gilwell** határozta meg. A cserkészélet alapvető célja, hogy támogassa a fiatalokat testi, lelki, társadalmi és szellemi képességeik teljes kifejlesztésében mind egyénként, mind felelős állampolgárként és helyi, nemzeti és nemzetközi közösségek tagjaiként.

A cserkészélet kezdetei 1907-ig nyúlnak vissza, amikor Robert Baden-Powell, a brit hadsereg tábornoka megrendezte az első cserkésztáborát az angliai Brownsea Islanden. A cserkészélet alapelveit 1908-ban megjelent könyvében fektette le.

A XX. század első felében a mozgalom világszerte elterjedt. Nevelési módszere nagyban épít a szabadban végzett elfoglaltságokra, egyebek között a táborozásra, az erdei és vízi életre, túrákra és sportra. A cserkészélet széles körben ismert jellegzetessége a társadalmi egyenlőtlenségeket elfeledni hivatott egyenruha, a nyakkendővel és a cserkészkalappal. Megkülönböztető jelvénye a cserkészliliom, valamint más, az egyenruhán viselhető jelvények.

- Ma is működik a cserkészmúzeum?

- A hazai cserkészmúzeum gyűjteményt Gödöllő városa fogadta be: a tárgyi anyag a Gödöllői Városi Múzeumba, a könyvtári és levéltári anyag pedig a Gödöllői Városi Könyvtár és Információs Központba került. Az állandó kiállítás 2009-ben nyílt meg. Állandó kiállításon látható Zita királyné zászlaja, amelyet egy központi cserkészcsoportnak ajándékozott 1925-ben, és Baden-Powell eredeti levele, amelyet Horthy Miklós kormányzónak írt az 1933-as gödöllői dzsembori után.

*

Az emlékezetes Dzsembori 1933-ban, Gödöllőn

A Robert Baden-Powell által életre hívott ifjúsági mozgalom mintájára 1910-ben jöttek létre az első cserkészcsoportok Magyarországon, de csak 1912-ben alakult meg a Magyar Cserkészszövetség. A IV. fiúcserkész találkozóhoz 1933-ban Magyarország adott otthont. A dzsembori helyszíne Gödöllő volt. Az 1933. július 22-től augusztus 15-ig tartó gödöllői dzsemborin nemcsak a forró nyári nap teremtett szaharai hőséget. A lelkeket is tüzelte a nemzeti büszkeség, mert a tábornok volt repülőterre, voltak sportpályái, volt táborigazgatója, tűzoltósága, tolmáccscsoportja. És persze, voltak „csencsölések”, vagyis tárgy-cserék. A gödöllői világtalálkozó leglátványosabb műsora az augusztus 2-án megtartott felvonulási parádé volt, ahol a felsorakozott cserkészcsoportok előtt ellovagolt **Horthy Miklós** kormányzó és **Baden-Powell** főcserkész. A kormányzó angol és magyar nyelvű köszöntése után

A Kormányzó és BP

Fotó Horváth

kétszáz fehér békegalambot bocsátott szabadon. A díszmenet letelején vitték a Magyar Cserkészszövetség zászlaját, a levegőben vitorlás és motoros cserkészcsoportok köröztek.

Baden-Powell búcsúztatásán augusztus 8-án tízezer tarka léggömb szállt a magasba, majd a világcserkészlet nagy öregje leemelte a nyakáról a legmagasabb cserkészkiválósági rendet, az Ezüstház rendet, és átnyújtotta **Teleki Pálnak**.

A gödöllői világtalálkozó egyébként nyugtalan nemzetközi helyzetben zajlott le. 1934-ben mégis úgy határozott a Cserkészek Nemzetközi Bizottsága, hogy dzsemborikat ezután is kell tartani.

Úgy döntöttek, hogy továbbra is négyévenként rendeznek világtalálkozókat, és ezek két hétig tartanak.

Légy résen!

A cserkész jelmondatot - Légy résen! - számos nyelven több millió cserkész használja 1907 óta. A cserkészek egymással bal kézzel fognak kezét, jobb kezük három ujját tisztelgésre emelve. Ez a három ujj jelképezi kötelezéseiket Istennel, hazájukkal és embertársaikkal szemben. Minden cserkész tudatosan végrehajt naponta egy jótettet. A magyar cserkészek sajátossága a „Jó munkát!” köszönés.

(*) Lejegyezte **Szuromi Rita** (Eger). Kivonatlan közölve. Köszönet Farkas Péter

Teli és értékes élet fejeződött be: meghalt Chászár Ede

Nagyrákos, Vas megye, 1920. 9. 29 - State College, Pennsylvania, 2011. 9. 11.

A cserkészközösség által szeretett és tisztelt Csedebá hazament. 10 napig volt kórházban, nem szenvedett, elaludt, testéből lassan kiment az élet. Az agya utolsó percig pengeélesen vágott, párját ritkító emlékezete volt. Sokan még találkozottak vele tavaly a jubi táborban. Utána São Paulóból felköltöztek Sarasotába (FL) tavaly decemberben. Bizony nem sokáig élvezhette a floridai napsütést és az ottani magyar kolóniában való életet.

A KMCSSZ szervezetén belül tevékenykedett 1947-től kezdve. Intéző Bizottság tag és Végrehajtó Bizottság tag az 1950-es és 60-as években. Külügyi Vezető tisztsé-

Fillmore, 2010:

Csedebá Lendvai Imrével, KMCSSZ elnökkel

helyettes 1952-53. Külügyi Vezetőtiszt 1965-68, 1971-83. 1984 óta WOSM (Cserkészmozgalom Világszervezete) összekötő. Társelnök 1960-tól; tb. 1970-től. A központi vezetőképző csapat tagja.

Részt vett az 1933-as gödöllői, az 1937-es hollandiai és az 1955-ös kanadai világdzsemborin. Kontingensvezető az 1960-as World Indában Hollandiában, utána a pánszerepben és afrikai körúton, majd 1961-ben a karibi, 1965-ben a pánamerikai dzsemborin. Alkalmi tanácsadója volt a cserkész világirodának.

Emlékét örizzük! Nyugodjék békében!

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata
Az Óperenciás tengeren is túl...

Így mondják a népmesékben. De mi is az Óperenciás tenger? Elgondolkoztunk-e már valamikor ezen? A honfoglalás után a magyarok biztosítani akarták határaikat nyugat felé. A bajorokkal kellett megharcolniuk, és Enns vára alatt teljesen megsemmisítették a bajor sereget. Ettől kezdve az Enns folyó volt a magyarok nyugati határa. Oberenns lesz a népmesékben az Óperencia. De tulajdonképpen nem is erről akarok nektek írni, hanem arról, hogy mi történni velünk, argentinai magyarokkal, harmad- és negyedgenerációs gyerekekkel - túl az Óperencián...

*

Október első hétvégén cserkészkiránduláson vettünk részt, körzeti kiránduláson. Jobb időnk nem is lehetett volna! Keretmese a Honfoglalás. Ezért is friss bennem az Oberenns története. Nagyon jó hangulatban, tartalmas programmal zajlott le az egész. A 35 fiú- és leánycserkész, kiscserkészek, vezetők, idősebb vezetők élménydús emlékekkel térünk haza. És én nagyon de nagyon meg kell dicsérem a fiatal vezetőket, akik ma viszik előre a cserkészetet.

Miért mondom ezt? Ide, az Óperenciás tengeren túlra már évek óta nem jönnek új magyarok, legföljebb nagyon ritkán. Nincs utánpótlás. Itt most már olyan gyermekek vannak, akiknek nagyszülei jöttek ki, vegyes házasságú szülők gyermekei, a nyelv morzsolódik, felszívódik, beolvad. Sajnos nagyon nagy nyelvproblémával állunk szemben. A mai vezetők nemcsak egy jó programot kell elkészíteni, hanem arra is kell gondolni, hogyan fogják elmagyarázni, hogy a gyerekek megértsék és ne unják meg az egészet, mielőtt egyáltalán elkezdődne. Tudják, hogy csak a szóból nem értenek. Több kell. Képeket készítenek, mimikáznak, elmondják egyszer, újból, hangosan, eljátszva, a lelküket beledadják. Ismételnék újra és újra. A meséket leegyszerűsítik, beöltöztetnek, kellékeket visznek.

Tízszor annyi energiát kell beletengyenek, mint amikor mi voltunk vezetők, és a gyerekek értették a szép magyar szót. Most egyfolytában párhuzamosan megy a program és a magyar nyelv tanítása, a játszva tanítás, a szórakozva tanítás. Ha spanyolul kérdezik, nem válaszolunk spanyolul, hanem mint a bohócok mondjuk így vagy úgy ameddig megértjük egymást. Részt is vettem a programban, figyeltem is a vezetőket, és le a kalappal! Hihetetlen, hogy mennyi munkát igényel ma a cserkészfoglalkozás itt Argentínában. Vajon észreveszik, hogy mit jelent ilyen módon foglalkozni a gyerekekkel? Vajon tisztában vannak-e azzal, hogy mekkora nagy erőfeszítést jelent ma cserkészvezetőnek lenni?

Vannak fiatal vezetők, akik minden áldott szombaton ott vannak, ezt vállalják és lelkiismeretesen csinálják. Ez természetes? Szerintem nem! Szerintem ez óriási ajándék, óriási kincs, hogy vannak, hogy állják a sarat! Nagyon élveztem ezen a kiránduláson ezt látni és tapasztalni. Nagyon hálás vagyok, hogy vannak még ilyen vezetők! Mert bevallom, kimerítő! De egyedül, a hétvégén nem tudnak csodákat tenni (bár szerintem teszik!).

Mi, otthon, szülők és nagyszülők sokat tehetünk! Sokat taníthatunk! Csak kitartás kell, egy kis magyar öntudat, önfegyelem és akarat. Értékelniük kell eredetünket, nagyszüleink hagyatékát. Kik vagyunk? Honnan jöttünk? Ezt ne akarnánk továbbadni? Ha napról napra együtt, kézenfogva dolgozunk, építünk, akkor nagy művet fogunk alkotni. Csak legyünk képesek ezt felmérni, ezt észrevenni - és TENNI. Nemcsak elvárni, hogy mások tegyenek, hanem mi magunk, ki-ki saját maga hétköznap is akarjon TENNI. Otthon is...

„Nem elég a jóra vágni, a jót akarni kell, s nem elég akarni, de tenni, tenni kell!”

(Váci Mihály: Még nem elég c. verséből)

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:
Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa Zavarce José Vicente st.

Nemzeti Vágta:

Együtt a magyar nemzet!
Határok nélkül ismét együtt!

Négy évvel ezelőtt, 2008-ban rendezték meg az első Nemzeti Vágtát. Mi kint voltunk, tetszett, nagyon is, és reméltük, tényleg sikerül hagyományt teremteni belőle. Beszámoló is készült róla a Hufiban. Időközben megszületett a kisfiunk, az élet rohamosan haladt, és valahogy csak idén sikerült ismét kilátogatni a Vágtára.

Lázár Vilmos, a Magyar Lovas Szövetség és a Nemzeti Vágta elnöke szavaival élve: „Az egyedülálló rendezvény feladata a magyar lovas hagyomány méltó színvonalon való megőrzése, az eredményes hazai lovas- és lósport népszerűsítése, a lovas társadalom összetartása” - de „a Nemzeti Vágta, célkitűzéseit, üzenetét tekintve nem csupán lovas verseny, hanem hagyományörző, történelmi

Fogatvágta

bemutató, a magyarság önmagába vetett hitének, erejének, összetartozásának, eleven múltjának képviselője. (...)

A Nemzeti Vágta eredménye és sikere, hogy a magyarság, határon innen és túl, évről évre közel 100 településsel képviselteti magát a rendezvényen.”

*

Már most elmondom, hogy már négyévesen is hagyománnyá nőtte ki magát. Nagyobb, szervezettebb, komplexebb lett. Egy olyan rendezvény, amelynek színvonala tényleg magas, büszkén ajánlhatjuk mint magyar rendezvény külföldieknek, turistáknak.

Jótekonysági sztárfutam

Kocsitoló vetélkedés

HUNGÁRIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN ez1955@gmail.com
Titkárság: Rugonyi Attila
Szerdától szombatig 19 - 21 óra. Hosszú hétféteken zárva.
hungariabuenosaires@gmail.com
Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétfégen ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

Ami az íróasztalon maradt:

Kedves anekdota. A múltkor egy kisgyerek azt mondja nekem: nézd a „sebességet” - és mutatja kis kezét. Először nem egészen értettem, mit kell nézzek, de hamar rájöttem. Hát persze, a gyermek logikája! Saját maga építi tapasztalatból a nyelvet. Tudja, hogy szép: szépség, tiszta: tisztaság, beteg: betegség, rossz: rosszság. Akkor nagyon is természetes, hogy ha sebes a keze, akkor ami ott van, az egy sebesség. Ugye? Persze! Nem tudta, hogy sebes azt is jelenti, hogy gyors: gyorsaság... És ami a kezén van, az csupán egy **seb**, vagy egy **sebecske**. Elmosolyodtam. Milyen józan ez a gyermek!

▲ Bajnok 2011
◀ Nemzeti Vágta: döntő

A Hősök terén varázsolnak egy hatalmas versenypályát, sok-sok homokkal. Ott szervezik az elődöntőket és persze a döntőt is. Idén szeptember 14-18 között került rá sor. A program igen dús. Díjugrató, díjlovaglós és kettesfogathajtó verseny, szinkronhajtás, lovastorna bemutatós és még kishuszar vágta is, pónikon.

Kishuszar Vágta győztes

Az Andrásy úton egy korzót szerveznek, ahol a vágta résztvevő megyék bemutatják magukat, jellegzetességüket, termékeiket, hagyományukat. Ezen kívül a magyar konyha, a pálinka-készítők és a borpincék is képviseltetik magukat.

*

Mi szombaton csak kis időre mentünk ki a picurral, aki főleg az állatsimogatót élvezte: pónikat, kecskéket, bárányokat lehetett megsimogatni. Vasárnap azonban kint voltunk egész délután, és nagyon élveztük a változatos programot. A szervezőktől kaptunk sajtóbelépőket, amelyekkel a VIP-lelátóra mehettünk be. Ez azt jelenti, hogy a pályától alig egy biztonsági kordon választott el. Nagyon tetszett nekünk a szilvásvárad ménes bemutatós, ahol a lovakon kívül a szabadidomítást is láthattuk. A szabadidomítás alatt az idomító nem használ semmilyen fenyítő módszert, hanem hangjával és gyöngéd érintéssel vezeti a lovakat.

Érdekes volt a csikósok programja és a kozák lovasbemutató. A vágta futamai izgalmasak voltak, de mi talán a legjobban a fogatvágta döntőt élveztük. A programok csak úgy pörögtek egymás után: izgalmas, változatos és a lovak miatt persze varázslatos is volt.

Kívánjuk, hogy minél többen tudjatok ellátogatni a Vágta valamelyik programjára, élvezni a lovak által nyújtott élményt, megköszölni a magyar konyha remekeit, és egy jó pohár bor kíséretében koccintani a magyar nemzet összetartására!

Teri

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)
Club Hungária - Pje. Juncal 4250, I.em.,
Olivos - 4799-8437

A HKK könyvtár nyitva a hó 2. és 4. pénteken 19 és 21 óra között

- 337 Fallada, Hans: Farkas a farkasok között
- 752/3 Márai Sándor: Idegen emberek I.-II.
- 937 Choromensi, Michal: Orvosok és betegek
- 1001 Baum, Vicki: Baleset
- 2149/50 Germanus Gyula: Allah, Akbár I.-II.
- 4393 Wouk, Herman: Zendülés a Cain hadihajón
- 4468 Weöres Sándor: Válogatott versek
- 4493 Gulácsy Irén: Förfogetek
- 4742 Galsworthy, John: A sötét virág
- 4747 Dekobra, Maurice: A szerelem gondolója
- 4837 Vajda Albert: Vakulástól látásig
- 4842 Ignác Rózsa: Orsika
- 4990/1 Karinthy Frigyes: Följelentem az emberiséget I.-II.
- 5060 Steel, Danielle: Szenvedély
- 5305 Borges, Jorge Luis: A tükör és a maszk. Elbeszélések

En castellano

- S- 18 Herczeg, Ferenc: Sheruzad, la princesa pagana
- S-221 Ady, Endre: Poesías
- S-243 Márai, Sándor: La mujer justa
- S-257 Horthy, Almirante Nikolaus v.: Memorias